

13.1.2016 Kotimaa24.fi artikkeli arkkipiispan sakramenttiseparatismiin kannanoton jälkeistä kommentointia. Kommentointi on maksullinen palvelu.

Keskustelu avaa koko valtakunnassa homojen ja naisten oikeuksien puolustajana kirkossa tunnetun Sari Roman-Lagerspetzin kysymyksillä sitä, miksi Suomen ev.lut. kirkko ei voi hyväksyä esikoislestadiolaisten omaa toimintaa sakramenttien suhteen.

Keskusteluketjusta on poistettu jonkin verran selkeyttämisen vuoksi sellaisia kannanottoja, jotka eivät suoraan liity esikoislestadiolaisten sakramenttiongelman ja kirkon tiukan asenteen väliseen ongelmaan.

<https://www.kotimaa24.fi/artikkeli/arkkipiispa-sakramenttiseparatismi-on-vakava-rikkomus/comment-page-3/#comment-173102>

- Sari Roman-Lagerspetz kirjoitti:

[11.01.2016 13:52](#)

Miksi lestadiolaisen liikkeen omia ehtoollisia voi hyväksyä moninaisuuden nimissä?

Kysyn vaan, kun kirkollisille liikkeille ja järjestöille on perinteisesti sallittu kaikenlaista separatismia, esim. eettisissä kysymyksissä ja ns. virkakysymyksissä. Vanhoillis-lestadiolaiset eivät hyväksy naispappeutta. Käsittääkseni vanhoillis-lestadiolaiset eivät hyväksy sitäkään, että naiset opettavat tai saarnaavat liikkeen omissa, kaikille yhteisissä hengellisissä tilaisuuksissa (paitsi ehkä erityistilaisuuksissa jotka on tarkoitettu vain naisille). Monissa kirkollisissa järjestöissä suhtaudutaan myös samaa sukupuolta olevien parisuhteisiin jyrkän kielteisesti. Separatimismia nämäkin. Jotkut liikkeet ja järjestöt eivät palkkaa ev.lut.kirkon naispuolisia pappeja tai rekisteröidyissä parisuhteissa eläviä pappeja tai maallikoita töihinsä. Käytännössä naispapat ja rekisteröidyissä parisuhteissa elävät on suljettu pois monista kirkon liikkeistä ja järjestöistä, myös joistain sellaisista, jotka ovat selkeästi osa kirkon omaa rakennetta (jotkut viralliset lähetysjärjestöt).

Edellä mainitsemaani toimintaa on puolustettu (kirkon taholta) vetoamalla “moninaisuuteen” tai siihen, että kyse on “kehällisistä asioista”.

Esikoislestadiolaisten toiminnassa ei liene kyse samanlaisesta hallinnollisesta separatismista kuin Lähetysshiippakunnan tapauksessa, jossa on oma piispa, omat ev.lut.kirkosta erilliset pappisvihkimykset ja hallinnollinen rakenne? Esikoislestadiolaisilla on jonkinlainen kaitsenta-sidos joihinkin lestadiolaisiin maallikko-vanhimpiin (oliko Ruotsissa vai Norjassa) mutta tällainen kaitsenta-suhde ei liene samanlainen hallinnollinen juttu kuin Lähetysshiippakunnan piispa-asia.

Kyselen tässä siis vain mielenkiinnosta. Haluan ymmärtää lähinnä sitä logiikkaa millä joitain asioita nähdäkseni hyväksytään, vaikka kyse on ainakin omasta mielestäni tärkeistä eettisistä kysymyksistä (naisten ja homoseksuaalien syrjintä), mutta toisaalta joihinkin asioihin otetaan tiukka kanta (se, että esikoislestadiolaisten tilaisuuksissa maallikot jakavat ehtoollista).

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

[Vastaa](#)

- Jouni Turtiainen kirjoitti:

[11.01.2016 19:49](#)

Sakramenttien hallinnassa on kyse Jeesuksen asettaman apostolisen viran hoitamisesta ja pelastuksen lahjan välittämisestä Kristuksen kirkossa. Siinä on kyse ikuisesta elämästä / kuolemasta, koska ehtoollisen sakramentti välittää meille Kristuksen “näkyvänä Sanana”. Siksi se on myös arkkipiispan mukaan “vakava asia”.

Kiista koskee tässä asiassa sitä, voivatko ketkä tahansa seurakuntalaiset toistensa valtuuttamina toimittaa sakramenteja vai onko sakramenttien jakaminen siihen erityisesti vihityn viranhaltijan (papin / diakonin) tehtävä ja kirkon valtuuttama tehtävä. Tässä vielä lisänä kysymys tämän viranhaltijan sukupuolesta: onko sillä väliä?

Naispappeuden ja homoliittojen torjumisessa / hyväksymisessä kyse ei ole sakramenteista eivätkä virkakysymys tai avioliitto-oikeus ole pelastuskysymyksiä – vaikka ne olisivatkin nykyihmisen tasa-arvoajattelun mukaan keskeisiä eettisiä kysymyksiä.

Virkakysymyksen ja homoliittojen suhteen emme siten ole pelastuskysymyksen kanssa tekemisissä (ellei joku sitten ajattele, että uskonvanhurskauteen liittyy jotain enemmän kuin usko Kristukseen ihmisen pelastajana, kuten tietynlainen käsitys virasta ja avioliitosta – mutta sitten ollaankin jo luterilaisen vanhurskauttamisopin suhteen pielessä, koska silloin ihminen ei tule vanhurskaaksi “yksin Kristuksen tähden”, vaan lisäksi esim. virkakysymyksen ja / tai avioliittokäsityksen tähden).

Näissä asioissa “separatismi” ei kirkon uskon ja opin kannalta ole yhteismitallinen. Siksi “separatismi” pelastukseen liittymättömissä asioissa (viranhaltijan sukupuoli, avioliitto) on kirkon aitoa moniäänisyyttä, kun taas separatismi pelastukseen liittyvissä asioissa (sakramentit ja niiden “ottaminen omiin käsiin” eli anastaminen) on kirkon hajottamista ja harhaoppia (mitä taas kirkon oman opetuksen mukaan esim. ns. perinteinen virkanäkemyks ei ole).

Näin olen itse tämän logiikan erilaisten “separatismien” välillä hahmottanut.

Jos kirkko päättäisi, että sakramenteja voivat itsenäisesti jakaa myös kirkon siihen valtuuttamat maallikot (muutoinkin kuin valtuutettuina avustajina papin johtamissa jumalanpalveluksissa), niin silloin tällaista ehtoollisen ottamista omiin käsiin edustaisivat ne maallikot / kirkon jäsenet, joille tällaista oikeutta ei ole myönnetty.

Aina siis joku porukka jää ulkopuolelle, ellei kirkko ei päättä, että sakramenteja voi jokainen jakaa kuin abit penkkaripäivänä karkkeja.

Kirkko siis päättää, kuka voi jakaa sakramenteja ja kuka ei. Sitä ei päätetä Ruotsin Lapissa eikä pääkaupunkiseudun kirkkovaltuustoissa. Kirkko taas ei voi tehdä mitään päätöksiä ilman, että se on perusteltu pätevästi ja uskottavasti Raamatulla (KL 1§)

Tämä pätee myös viranhaltijan sukupuoleen ja avioliitto-opetukseen. Mutta koska ne eivät ole pelastuskysymyksiä, niissä kirkko voi olla moniääninen (kunhan se on aidosti sitä, eikä painosteta toimimaan omaatuntoaan vastaan ja väitetä, että toisin uskovat kristityt eivät saisi toimia kirkossa täydellä jäsenyys- ja toimintaoikeudella).

Pääasiassa (pelastuskysymyksissä) pitää olla yksimielisyys, sivuasioissa (niissä, jotka eivät ole pelastuskysymyksiä) vapaus ja kaikessa rakkaus.

Vaikeaa, eikö totta – varsinkin tuo viimeinen eli rakkaus?

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

-
- Sari Roman-Lagerspetz kirjoitti:

12.01.2016 00:55

Jouni, sanot seuraavasti:

“Tämä pätee myös viranhoitajan sukupuoleen ja avioliitto-opetukseen. Mutta koska ne eivät ole pelastuskysymyksiä, niissä kirkko voi olla moniääninen ”

Kaksi kysymystä:

– jos kirkko voi olla moniääninen muissa kuin pelastukseen liittyvissä kysymyksissä, niin miksi kirkko ei voisi moniäänisesti sallia niiden pappien vihkiä avioliittoon samaa sukupuolta olevia parteja, jotka ovat sitä mieltä, että samaa sukupuolta olevat parit voidaan vihkiä avioliittoon.

– millä tavalla ehtoollinen on pelastuskysymys? (jos ottaa vastaan ehtoollisen vastaan maallikolta niin eikö enää ole pelastettu?)

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Jouni Turtiainen kirjoitti:
-

12.01.2016 17:46

Sarille, ensimmäiseen kysymykseen: Tietysti voi, jos kirkko päättää muuttaa opetustaan avioliitosta.

Toiseen kysymykseen: Ehtoollinen välittää Kristuksen läsnäolon, siksi se on pelastukseen liittyvä sakramentti. Ehtoollisen jakajan sukupuolella tai kirkollisella statuksella ei ole pelastavaa merkitystä. Ainoastaan srk:n järjestykseen liittyvä merkitys.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Jukka Kivimäki kirjoitti:

11.01.2016 19:30

Sari Roman-Lagerspetz

Kirkkolain mukaan kirkon tehtävä, siis syy miksi kirkko instituutiona on olemassa, on julistaa tunnustuksensa mukaisesti Jumalan sanaa ja jakaa sakramenteja. Kirkon varsinaisena tehtävänä ei ole esimerkiksi pohtia seksuaalieettisiä kysymyksiä, vaikka niihinkin kirkossa törmätään.

Sananjulistuksen osalta olennaista on siis että Sanaa julistetaan kirkon tunnustuksen mukaisesti. Sakramenttien osalta olennaista on, että sakramenteista opetetaan oikein ja että ne myös toimitetaan oikein. Kirkon tunnustuksen mukaan todelliseen ykseyteen kirkossa riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta.

Uskomme mukaan seikka, että ehtoollinen toimitetaan oikein ja nautitaan uskossa, on vakava asia, kuoleman vakava. Niinpä ehtoollisen toimittaminen on normaalioloissa varattu niille jotka on tehtävään asianmukaisesti kutsuttu. Kirkkojärjestyksen mukaan ehtoollisen toimittaa kirkkomme pappisvirassa oleva henkilö. Virkansa velvoittamana hän toimittaa ne luterilaisen tunnustuksen mukaisesti oikein.

Kirkkojärjestys toki mahdollistaa hätätilassa, jos pappia ei ole saatavissa, ehtoollisen antamisen kenelle tahansa kristitylle. Hätätilassa ehtoollinen voidaan antaa kenelle tahansa kristitylle, joka käsittää ehtoollisen merkityksen.

Tunnustuksemme mukaan Kristuksen ruumis ja veri ovat Herran ehtoollisessa todellisesti ja olemuksellisesti läsnä ja ne todellisesti tarjotaan näkyvien aineiden, leivän ja viinin mukana niille, jotka

sakramentin vastaanottavat. Tunnustuksemme mukaa se joka ei näin usko, nauttii ehtoollisen turmiokseen.

Seikka, ettei ehtoollispöytä olisi avoin kaikille jotka siihen on kirkossamme oikeutettuja, murtaisi kirkon ykseyden kohdasta, josta kirkon ykseyttä ei tunnustuksemme mukaan tule murtaa. Seikka uskooko henkilö sydämessään sakramenteista kirkkomme tunnustuksen mukaisesti jää viimekädessä Jumalan ja hänen itsensä väliseksi asiaksi.

Sitä vastoin, jos joku kirkossamme opettaisi pelastuksesta Jeesuksessa Kristuksessa toisin, kuin siitä kirkkomme tunnustuksen mukaisesti tulee opettaa, taikka opettaisi sakramenteista jotakin muuta, kuin mikä on kirkkomme oikea oppi, silloin täyttä kirkollista ykseyttä ei olisi, eikä edellytystä käydä yhteiseen ehtoollispöytään. Asiassa toisin opettava seurakunta ajautuisi kirkkomme ulkopuolelle.

Esikoislestadiolaisessa liikkeessä käyttöön otettu uusi tapa viettää ehtoolista rikkoo tätä järjestystä ja on merkki murtuneesta kirkollisesta yhteydestä. Yhteyden palauttamiseksi tulisi myös selvittää, mitä liikkeessä sakramenteista opetetaan.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

Vastaa

- Jouni Turtiainen kirjoitti:

11.01.2016 19:50

Se on just näin.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

-
- Sari Roman-Lagerspetz kirjoitti:

12.01.2016 00:57

Tarkoittaako tämä siis sitä, että pelastuakseen ihmisen on uskottava Jeesukseen, ja nautittava ehtoollinen oikein? (papilta, ei maallikolta)

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

-
- Jukka Kivimäki kirjoitti:

12.01.2016 01:20

Sari

Pelastuakseen ihmisen on uskottava että on synnin turmelema, eikä asia muuksi muutu vaikka omin voimin yrittäisi elää kuinka hyvää elämää tahansa sekä uskoo että kuolemallaan Kristus sovitti kaikkien ihmisten kaikki synnit.

Ehtoollinen oikein nauttiminen tarkoittaa sitä että nauttii ehtoollisen uskossa että elävä Jeesus Kristus on todellisesti läsnä ehtoollisleivässä ja viinissä. Epäuskossa ehtoollisen nauttija nauttii sen turmiokseen. Ehtoollisen pyhyyteen ei vaikuta kenen käsien kautta ehtoollista nauttija ehtoollisen saa.

Turmiollisesta on jos sakramenteista siis kasteesta tai ehtoollisesta opetetaan vastoin oikeaa raamatullista oppia.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Sari Roman-Lagerspetz kirjoitti:
-

12.01.2016 12:12

Jukka Kivimäki kirjoittaa:

“Kirkkolain mukaan kirkon tehtävä, siis syy miksi kirkko instituutiona on olemassa, on julistaa tunnustuksensa mukaisesti Jumalan sanaa ja jakaa sakramenteja. Kirkon varsinaisena tehtävänä ei ole esimerkiksi pohtia seksuaalieettisiä kysymyksiä, vaikka niihinkin kirkossa törmätään.”

Minusta eettisiä kysymyksiä, mukaanlukien seksuaalieettiset kysymykset, tulisi pohtia hyvin vakavasti, jos kirkko on kiinnostunut ihmisten pelastumisesta, eikä vain siitä, että kirkko toimittaa sakramentit oikein ja julistaa pelastuksen evankeliumia.

Ihmiset (esim. seksuaalivähemmistöt) eivät nimittäin useinkaan syrjinnän, epäoikeudenmukaisuuden ja rakkaudettomuuden takia uskaltaudu kirkkoon kuulemaan pelastuksen evankeliumia julistamisen ja nauttimaan ehtoollista. Syrjintä voi estää pelastumisen.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Jouni Turtiainen kirjoitti:
-

12.01.2016 19:36

Sari R-L: “Minusta eettisiä kysymyksiä, mukaanlukien seksuaalieettiset kysymykset, tulisi pohtia hyvin vakavasti, jos kirkko on kiinnostunut ihmisten pelastumisesta, eikä vain siitä, että kirkko toimittaa sakramentit oikein ja julistaa pelastuksen evankeliumia.”

Kirkon pitää olla varsinaisesti kiinnostunut vain viimeksi mainitusta. Edellisestä nimittäin ovat kiinnostuneita myös kaikki muut, viimeksi mainittu taas on kirkon varsinainen asia. Muilla seikoilla kuin evankeliumilla ei ole mitään tekemistä ihmisen pelastuksen kanssa.

Tietysti kirkossa voidaan (ja tulee!) pohtia eettisiä kysymyksiä, kuten sanot, mutta ne eivät ole kirkon evankeliumi. Kaikki etiikkaan liittyvä on vain lakia: “sinun on tehtävä..”, “sinun on oltava..”, sinun on kohdeltava..”. Sitä saarnaavat kaikki uskonnot ja ideologiat pääviestinään.

Mutta ei kirkko. Kirkon pääviestin tulee olla ainoastaan ja vain evankeliumi Jeesuksesta meidän Vapahtajanamme. Jos tähän evankeliumiin sotketaan vaikka tippa ihmisen ponnistelua (lakia, etiikkaa) paremman elämän vuoksi, jotta varmistaisimme pelastustamme, evankeliumi on pilalla.

Jumala ei tarvitse tekojamme, vaan sydämemme (uskomme häneen). Lähimmäinen taas ei tarvitse sydäntämme, vaan tekojamme.

Luther: oikea teologian tohtori on se, joka osaa erottaa lain ja evankeliumin toisistaan.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Sari Roman-Lagerspetz kirjoitti:
-

13.01.2016 00:24

Jouni Turtiainen,

Vaikea tästä on käsittää yhtään mitään. (kommenttisi 12.01.2016 19:36). Tämä asennoituminen tekee kristinuskosta pelottavaa.

Tulee mieleen matkani Brasiliaan pari vuotta sitten. Olimme pääasiassa Belo Horizontessa mutta kävimme myös Ouro Preton historiallisessa kaupungissa (ouro preto = musta kulta). Kaupunki on yksi Unescon maailmanperintökohteista. Ouro Preto oli 1700-1800-luvuilla Brasilian kullan kaivamisen keskus. Alueella oli tuhansia kultakaivoksia. Afrikasta tuodut sadat tuhannet orjat hoitivat työn. Paikallisessa museossa saimme tutustua orjien kahleisiin ja muuhun orjarekvisiittaan. Orjat kuolivat raskaaseen työhön keskimäärin parikymppisinä. Mutta eniten tuossa kaupungissa pisti silmään sen upeat kristilliset kirkot. Siellä oli useita aivan loistavia kirkkoja, jotka olivat orjien rakentamia. Alueella valtaa pitäneet portugalilaiset orjaisännät olivat hartaita kristittyjä. Kirkot olivat kaupungissa keskeisimmillä paikoilla. Kristinuskoko ei haitannut orjataloutta.

Uskon, että sakramentit, kuten ehtoolliset, hoidettiin viimeisen päälle oikein Ouro Preton kirkoissa. Ja aivan varmasti pelastuksen evankeliumi saarnattiin puhtaasti.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Jukka Kivimäki kirjoitti:

11.01.2016 20:40

Asiaa kulkua seuraaville tiedoksi, että useita esikoislestadiolaisen herätysliikkeen lähetyshenkilöitä on eilen erotettu tehtävästään. Erotettujen olisi pitänyt taipua Ruotsin Lapista annetun sakramenttineuvon alle.

Lähde: <http://www.sakramentit.fi/wordpress/>

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

Vastaa

- Lauri Lahtinen kirjoitti:

12.01.2016 10:46

Onko nyt tulkittava tämä keskustelu niin, että kirkossa on kaksi järkälettä, jotka pysyvät paikallaan: Sakramentit. Muu on lentohiekkaa, miten sitä tuuli tuivertaa milloinkin?

Tuo tilanne on vähän niinkuin eräs murha. Kukaan ei oikein tiedä mistä, kuka ja montako kertaa.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

Vastaa

- Jukka Kivimäki kirjoitti:
-

12.01.2016 11:47

Kolminaisuus oppi ja vanhurskauttamiskäsitys

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Jouni Turtiainen kirjoitti:
-

12.01.2016 19:38

Kirkossa on vain yksi pysyvä asia ja “järkäle”: Jumalan teot ja Hänen läsnäolonsa. Kaikki muu on ihmishöttöä, jota tuuli lennättää kuin lentohiekkaa.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Jouni Turtiainen kirjoitti:
-

12.01.2016 19:49

Kristuksen kirkko ei ole vain jokin epämääräinen yläkäsite, vaan se on läsnä paikallisesti siellä, missä evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit oikein (Kristuksen asetuksen mukaisesti) toimitetaan.

Kirkko on myös tämän määritelmän mukaisesti paikallisseurakunta ja Suomen ev.lut. kirkko. Siihen pätee myös UT:n ohjeistus oikeasta järjestyksestä, jossa mm. virkaa ei voida anastaa joillakin Lapin vanhinten päätöksellä pienen porukan erityisomaisuudeksi. Se on separatismia ja kirkon (Kristuksen ruumiin) hajottamista ja harhaoppia.

Tai sitten esikoisten on lakattava teeskentelemästä olevansa osa Suomen ev.lut. kirkkoa. Heidän on perustettava oma kirkkonsa (kuten Lähetysshiippakunnassakin tulee tehdä). Se on reilua, koska silloin voi opettaa omia opillisia erityiskorostuksiansa ja laatia oman kirkkojärjestyksensä ja pysyä siinä.

[Ilmoita asiaton kommentti](#)

- Pekka T Väänänen kirjoitti:
-

13.01.2016 00:03

Olen samaa mieltä Jouni Turtiaisen kanssa. Tarkennus selvensi asiaa.

Esikoisten pitäisi olla rehellisiä ja perustaa oma kirkkonsa. Kirkosta ja jumalanpalveluksista siellä jo sisäisesti puhutaankin. Ihmettelen, mikseivät voi toimia laillisesti, kun sekin olisi mahdollista. Jonkinlaista patologista valehtelemisen ja kähmynnän tarvetta näen koko touhussa.
